

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ... ΜΕ ΑΓΑΠΗ

Ζούσε, που λέτε, σ' ένα χωριό, όχι και τόσο μακριά μας, μια πολύ αγαπημένη οικογένεια. Οι γονείς δούλευαν στα χωράφια και τα παιδιά, ο Χρήστος και η Μαρία, όταν δεν έπαιζαν με τα παιχνίδια του πατέρα τους, πήγαιναν στο σχολείο του χωριού.

Γιατί, δεν ξέρετε βέβαια, ότι ο κύριος Οδυσσέας, εκτός από τις πατάτες και τα καλαμπόκια, αγαπούσε πολύ να φτιάχνει παιχνίδια. Σιδερένια αυτοκινητάκια που προχωρούσαν χορεύοντας και τραγουδώντας, πάνινες κούκλες που πίεζες την κοιλιά τους και μεταμορφώνονταν σε φράουλες ή μπανάνες, ξύλινες τραμπάλες που, καθώς ανεβοκατέβαιναν, εκτόξευαν νερό στον αέρα με πολύχρωμα μπαλάκια στην κορυφή και τόσα άλλα... Τα παιδιά ήταν ξετρελαμένα μαζί τους και ήθελαν όσο τίποτ' άλλο να μοιραστούν τη χαρά τους με όλα τα παιδιά του κόσμου.

Και μια μέρα τα κατάφεραν. Έπεισαν τον πατέρα να δείξει τα παιχνίδια στο εργοστάσιο παιχνιδιών της γειτονικής πόλης.

Έτσι, ένα πρωινό, μπήκε στο φορτηγάκι του και ξεκίνησε. Και πήγαινε, και πήγαινε, και πήγαινε, μέχρι που μια αλλόκοτη λάμψη τον έκανε να σταματήσει. Μια πεντάμορφη κοπέλα στεκόταν μπροστά του. Πού να φανταστεί πως ήταν η μάγισσα Ξιναντέρα! Όση ομορφιά είχαν τα μάτια της και τα μαλλιά της, τόση κακία ήτανε γεμάτη η καρδιά της! Όχι, δε θα άφηνε αυτόν τον

άνθρωπο να φτάσει στο εργοστάσιο. Δεν έπρεπε να γνωρίσουν κι άλλα παιδιά τα καταπληκτικά αυτά παιχνίδια! Και τον μάγεψε... Τον έκανε να ξεχάσει τα πάντα κι ο δύστυχος κύριος Οδυσσέας περιπλανιόταν μέρες και νύχτες ολόκληρες στην πόλη, χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει...

Η γυναίκα του και τα παιδιά του ανησυχούσαν πολύ. Τόσες μέρες είχαν περάσει χωρίς νέα του. Δεν ήξεραν τι να σκεφτούν και τι να κάνουν...

Όσπου ο Χρήστος και η Μαρία σκέφτηκαν τι θα έκαναν. Θα πήγαιναν να τον βρουν. Έγραψαν ένα σημείωμα στη μητέρα τους, πήραν μερικά κουλουράκια, φρούτα και νερό μαζί τους και πριν ακόμα ξημερώσει η μέρα και ξυπνήσει η μητέρα, έφυγαν από το σπίτι για να πάνε στην πόλη να βρουν τον αγαπημένο τους πατέρα.

- Ωχ! ακούστηκε κάποια στιγμή η φωνή της Μαρίας. Τι 'ναι αυτό; Παραλίγο να το πατήσω.

- Μια χελώνα! φώναξε ο Χρήστος. Πώς τα κατάφερε η τρελή να βρεθεί με το καβούκι κάτω και τα πόδια πάνω; Κι έσκυψε να την πιάσει όταν ξαφνικά...

- Πόσο αγαπώ τα παιδιά που νοιάζονται για τους άλλους! Θέλετε να βοηθήσετε τη χελωνίτσα, έτσι; Ε, λοιπόν και γω θα βοηθήσω εσάς. Θα σας χαρίσω τρεις μαγικές ευχές. Κάθε φορά που θα `χετε κάποια επιθυμία, θα λέτε κι οι δυο μαζί « Αγάπη παντού » κι αυτό που θέλετε, θα γίνεται πραγματικότητα.

Αυτά είπε η καλή νεράιδα –ναι,καλά καταλάβατε,μια νεράιδα είχε εμφανιστεί από το πουθενά– τίναξε το ραβδάκι της και χάθηκε στα δέντρα. Τα παιδιά είχαν μείνει με το στόμα ανοιχτό. Δεν πίστευαν στα μάτια τους ούτε στα αυτιά τους.

- Την είδες Χρήστο; ψιθύρισε η Μαρία.

- Φυσικά! απάντησε εκείνος, θέλοντας να φανεί ψύχραιμος. Μη σου πω ότι την περίμενα κιόλας! Πάντα κάποιος μας φυλάει εμάς τα παιδιά. Έτσι λέει η μαμά. Τώρα θα `ναι παιχνιδάκι να βρούμε τον πατέρα.

Κι άρχισε πάλι να περπατάει και η Μαρία έτρεξε λίγο για να τον φτάσει.

Και περπατούσαν και πήγαιναν και πήγαιναν... Είχαν αφήσει πίσω τους και το τελευταίο σπίτι του χωριού, είχαν φτάσει στο γεφυράκι που σε περνούσε απ' τη μια πλευρά

του χωριού στην άλλη. Εκεί στάθηκαν λίγο κι αυτό που αντίκρυσαν τα έκανε ν' ανατριχιάσουν. Πάνω στο νερό επέπλεαν κάτι μαύρες κηλίδες και κάθε λογής σκουπίδια, μπουκάλια, κουτιά, σακούλες αλλά και ψαράκια... Μικρά, ασημένια, ψόφια ψαράκια. Τα δυο αδέρφια κοιτάχτηκαν λυπημένα. Σε μια στιγμή τα πρόσωπά τους φωτίστηκαν. Έκλεισαν τα μάτια τους και είπαν με μια φωνή: «Αγάπη παντού». Όταν τα ξανάνοιξαν, τίποτα απ' αυτά δεν υπήρχε στο νερό. Μόνο μερικές λιβελούλες που στριφογύριζαν εδώ κι εκεί.

Συνέχισαν χαμογελώντας το δρόμο τους. Και περπατούσαν και πήγαιναν και πήγαιναν...

Λίγο πριν τη μεγάλη πόλη, άκουσαν φωνές, φωνές δυνατές, γεμάτες θυμό.

- Τι γίνεται; Τι φωνές είναι αυτές μες στην ερημιά; είπε ο Χρήστος.
- Όχι κι ερημιά, είναι ένα σπίτι λίγο πιο κάτω, απάντησε η Μαρία.

Και πήγαν προς τα κει, Και είδαν στη σκάλα του σπιτιού να κάθεται ένα κοριτσάκι και να κλαίει. Και άκουσαν τους γονείς του να μαλώνουν και να λένε κουβέντες βαριές. Και τα δύο αδέρφια κοιτάχτηκαν πάλι λυπημένα αλλά γι' άλλη μια φορά το πρόσωπό τους φωτίστηκε. Έκλεισαν αμέσως

τα μάτια και είπαν με μια φωνή: « Αγάπη παντού ». Κι όταν τ' άνοιξαν, είδαν μια οικογένεια να τρέχει και να παίζει στον κήπο κι άκουσαν μόνο γέλια...

Και συνέχισαν το δρόμο τους... Έμπαιναν στην πόλη πια, με τις μεγάλες λεωφόρους και τα ψηλά σπίτια. Τώρα έπρεπε να προσέχουν περισσότερο, τα αυτοκίνητα περνούσαν σα βολίδες από δίπλα τους.

- Πω πω φασαρία! Και τι κόσμος είναι αυτός; Πώς θα βρούμε τον πατέρα μέσα σε τόσο κόσμο; είπε η Μαρία.
- Θα τον βρούμε, θα ψάξουμε παντού και θα τον βρούμε. Και πρώτα πρώτα θα πάμε στο εργοστάσιο παιχνιδιών, είπε ο αδερφός της.

- Χρήστο, κοίτα εκεί στα φανάρια. Τι κάνουν εκείνα τα παιδιά;

Ο Χρήστος γύρισε και είδε μερικά παιδιά της ηλικίας του κι ακόμη μικρότερα, κακοντυμένα και ξυπόλητα, να πηγαίνουν στα αυτοκίνητα και να μιλάνε στους οδηγούς.

- Είναι φτωχά και ζητάνε να τα βοηθήσουν, είπε.

Και η Μαρία τον κοίταξε με νόημα και αυτός της χαμογέλασε. Έκλεισαν τα μάτια και είπαν μαζί δυνατά

« Αγάπη παντού ». Κι όταν τα ξανάνοιξαν τα παιδιά έλαμπαν από χαρά, φορούσαν καθαρά ρούχα και παπούτσια και τα κρατούσαν οι γονείς τους απ' το χέρι, για να περάσουν το δρόμο.

Και τα δυο αδέρφια συνέχισαν... Κι ήταν πολύ χαρούμενα κι ούτε που σκέφτηκαν ότι είχαν χρησιμοποιήσει και τις τρεις ευχές της καλής νεράιδας.

- Κουράστηκα, είπε σε μια στιγμή η Μαρία. Τόσες ώρες γυρίζουμε σ' αυτή την πόλη και ακόμα...
- Κι αυτό με το εργοστάσιο παιχνιδιών τι ήταν; Πώς γίνεται να μην ξέρουν τίποτα για τον πατέρα και τα παιχνίδια μας; είπε ο Χρήστος, Δεν ξέρω, ίσως δεν έπρεπε τις ευχές...
- Ούτε να το ξανασκεφτείς αυτό, τον διέκοψε η αδερφή του. Ξέχασες πώς ήταν το ποτάμι πρώτα; Και η οικογένεια με το μικρό κοριτσάκι; Πόσο χαρούμενοι έγιναν μετά! Και τα παιδάκια στο δρόμο... Όχι, έπρεπε και παραέπρεπε!
- Καλά, καλά, πάμε τώρα να καθήσουμε λίγο στο πάρκο να ξεκουραστούμε και θα δούμε..., είπε το αγόρι και πήγαν να βρουν ένα παγκάκι.
- Χρήστο, αν κλείσουμε τα μάτια μας και φωνάξουμε μαζί « έλα, καλή νεράιδα », λες να εμφανιστεί ξανά;
- Πώς σου 'ρθε τώρα αυτό; την αποπήρε εκείνος.
- Γιατί; Ας δοκιμάσουμε, δε χάνουμε τίποτα, επέμενε η Μαρία.
- Ωχ, γάιδαρο σκας. Εντάξει, ας το κάνουμε, συμφώνησε το αγόρι περισσότερο για να την κάνει να σταματήσει.

Και δοκίμασαν μια φορά, και δεύτερη, και τρίτη... μέχρι που, έτσι κουρασμένα καθώς ήταν, τα πήρε ο ύπνος.

Όταν άνοιξαν τα μάτια τους, στο απέναντι παγκάκι καθόταν ο πατέρας τους. Τα παιδιά τρελάθηκαν από τη χαρά τους, έβαλαν τις φωνές κι έτρεξαν κατά πάνω του. Ο κύριος Οδυσσέας τα 'χασε. «Τι κάνουν αυτά τα τερατάκια;», σκέφτηκε και δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Βλέπετε η μάγισσα Ξιναντέρα τον είχε κάνει να ξεχάσει ακόμα και τα ίδια τα παιδιά του. Ο Χρήστος και η Μαρία του μιλούσαν, τον αγκάλιαζαν, τον φιλούσαν... ώσπου βλέποντας τον να κάθεται έτσι, άρχισαν να κλαίνε. Και τα

δάκρυά τους έπεσαν πάνω του, στα μαλλιά του, στα μάγουλά του, στα χέρια του, παντού... Κι ο πατέρας τα θυμήθηκε όλα. Έγινε καλά κι έσφιξε τα παιδιά δυνατά στην αγκαλιά του...

Και ζουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα, γιατί έχουμε όμορφα παιχνίδια και παίζουμε και καμία Ξιναντέρα δεν μπορεί να μας σταματήσει...

... ΑΠΟ ΤΟ Γ΄ 2